

esu

**Tauralaukio progimnazijos
kūrybingų mokinių laikraštukas visiems
2019 m. gegužės mėn.**

*Buvau aš neklaužada vaikas –
Man ramybė namų nusibodo,
Ir pabėgau pavasariui skambant
Į padanges sau laimės ieškoti...
(pagal Juozą Erlicką)*

Fotografavo Vilius Kuznecovas

INTERVIU

Laimės barometras

Su mokiniais – Benu, Kamile, Šarūnu, Dineta, Juliumi, Rūta - bei bibliotekininke Vitalija Poškiene kalbėjosi šeštokai

Laimės ir sėkmės potyriai

1. Kas, jūsų manymu, yra laimė?

Kamilė: laimė yra tai, ką patys jai priskiriame, dažniausiai tai yra teigiamos emocijos, džiugesys.

Benas: manau, kad laimė yra džiaugsmas.

Dineta: man laimė yra prisiminimai, šeima.

Šarūnas: man laimė yra kitaip pavadintas džiaugsmas.

Rūta: man laimė yra, kai širdyje jaučiu jausmą, kad man pasisekė.

Julius: man laimė yra pasisekimas sporte, mokykloje.

Vitalija: laimė yra, kai žmogui suteiki džiaugsmo ir jautiesi gerai. Laimė yra lapė, nes aš asmeniškai laimė išvelgiu mažuose dalykuose.

2. Ar turėti kuo daugiau yra laimė?

Julius: ne, tai nėra laimė, tai yra turtingumas ir godumas.

Rūta: nemanau, kad tai yra laimė, nes kai turi per daug, nebejauti laimės jausmo.

Benas: aš taip nemanau, bet daugeliui žmonių taip.

Kamilė: ne, aš taip nemanau. Turėtume išmokti vertinti tai, ką turime ir kiek turime.

3. Kur ieškoti laimės?

Vitalija: paprastuose, mažuose dalykuose.

Kamilė: laimę gali atrasti ir mažuose dalykuose: laiko praleidime su šeima ir draugais, daryme to, kas tau patinka. Reiktų išmokti ieškoti laimės kasdienybėje.

Benas: laimės nereikia ieškoti, ji pati tave aplankys.

Šarūnas: visur, kur jautiesi gerai.

Dineta: šeimoje.

4. Ar tarp laimės ir sėkmės būtų galima rašyti lygybės ženklą? Kodėl taip manote?

Rūta: nemanau, kad reiktų rašyti lygybės ženklą. Sėkmė yra, kai tau kažkas pasiseka, o laimė yra, kai tu jautiesi ypatingai gerai.

Šarūnas: ne, nes sėkmė pasireiškia, kai tau netikėtai pasiseka, o laimė, kai visą tave apima džiaugsmas.

Dineta: ne, nes ir sėkmės lydimas tu ne visada būni laimingas.

Benas: ne, nes tau gali pasisekti ir kasdienėse, įprastose, greitai besikeičiančiose situacijose.

Rūtą ir Julijų fotografavo Laurynas Sėlenis

Kamilė: aš manau, kad tai yra du skirtingi dalykai, tačiau sėkmė gali paskatinti laimę. Laimingas būsi, jei pats to panorėsi, o sėkmė gali netikėtai nusišypsoti bet kur ir bet kada.

Vitalija: taip, todėl, kad kai viskas sekasi, tai ir yra laimė.

Sėkmės ir laimės potyriai

5. Ar esate patyrę sėkmę? Pasidalykite asmenine patirtimi: kaip ir ko siekėte? Kaip jautėtės patyrę sėkmę?

Vitalija: pasodinau rabarbarą ir man pavyko jį užauginti, kai anksčiau tas nepasisekdavo. Jaučiausi laiminga.

Dineta: nepatyrčiau.

Rūta: taip, aš esu patyrusi sėkmę. Tai buvo šokių konkursas, bet iki tol, kol patyrčiau sėkmę, aš treniravausi su šokių mokytoja kiekvieną laisvą minutę.

6. Ar tas sėkmės akimirkas galima pavadinti laimės akimirkomis?

Kamilė: ne.

Vitalija: taip.

Julius: taip, nes jausmas toks pats.

Rūta: taip, nes tu ir per laimės, ir per sėkmės akimirkas jauti tą patį jausmą.

Benas: žiūrint, koks yra žmogaus charakteris – vieni tuo metu jaučia džiaugsmą, kiti – laimę.

7. Kad jaustumėsi laimingas, reikia elgtis pagal nustatytus principus?

Benas: kad patirtum laimę, nereikia nusistatyti jokių principų.

Dineta: ne.

Šarūnas: ne.

Rūta: nereikia, nes tu esi savo gyvenimo bosas.

Julius: ne, nereikia, nes tavo gyvenimas yra tavo gyvenimas.

Kamilė: Laimėi nėra taisyklių – kiekvienas žmogus turi skirtingų pomėgių, skirtingą gyvenimo būdą, bendrauja su skirtingais žmonėmis.

Vitalija: nereikia.

8. Papasakokite apie savo laimės potyrius: kada ir kodėl jaučiatės laimingas?

Vitalija: jaučiuosi laiminga kiekvieną dieną, nes mano šeima yra sveika ir aš pati gerai jaučiuosi.

Kamilė: jaučiuosi laiminga, kai galiu skirti laiko sau ar papramogauti su draugais, nes to negaliu daryti dažnai.

Julius: aš jaučiuosi laimingas, kai man pasiseka varžybose.

Benas: dažniausiai pajuntu, kai mano gyvūnas manęs pasiilgsta ir džiaugiasi, kai grįžtu iš mokyklos.

Šarūnas: jaučiuosi laimingas tada, kai jaučiuosi jaukiai (kai esu šalia šeimos).

Dineta: jaučiuosi laiminga su savo šeima.

9. Kokios dorybės susijusios su laime?

Šarūnas: pagalba kitiems.

Dineta: pagalba kitiems žmonėms.

Rūta: kai padedi kitam žmogui.

Julius: našlaičių įsivaikinimas.

Kamilė: gebėjimas džiuginti.

Vitalija: gėris, grožis.

10. Kodėl laukdami džiaugsmingų gyvenimo akimirku išgyvename jaudulį ir nerimą?

Kamilė: jaudinamės, nes nežinome, kas mūsų laukia, kyla tokie klausimai: ar viskas pavyks? Kaip aš tada jausiuosi?

Vitalija: nes norime, kad viskas pasisektų.

Rūta: nes toks gyvenimas.

Julius: nes labai trokštame, kad viskas pasisektų.

Benas: nes lauki nesulauki savo laimės akimirku.

Šarūnas: tu nekantrauji ir nežinai visko, nes gyvenimas kupinas netikėtumų.

11. Kada paskutinį sykį didžiavotės, džiaugėtės savimi ir savo gyvenimu?

Kamilė: didžiavausi savimi, kai buvau pelnytai pagirta už darbą.

Šarūnas: kai padėjau šeimai ir visiems sakiau „taip“.

Dineta: vakar, kad suvalgiau keksiukus.

Benas: aš džiaugiuosi savo gyvenimu ir savimi kiekvieną dieną, kad ir kokia ji būtų.

Rūta: aš didžiuojuosi savimi, kai padarau gerą darbą.

Vitalija: užvakar, todėl, kad nenušalo pomidorai šiltnamyje.

Fotografavo Vilius Kuznecovas

Birželio pirmasis sekmadienis – Tėvo diena

Džiaugiuosi, kad tu esi *Ula Medelytė*

Kiekvieno iš mūsų gyvenimas priklauso nuo įvairių aplinkybių. Viskas prasideda jau tada, kai mes, vaikai, apie tai dar negalime pagalvoti.

Mane labai sujaudino tėvelio žodžiai, kai jis kartą man pasakė:

- Ar tu žinai, kad tavęs galėjo nebūti?

Aš nesupratau ir paklausiau:

- Kaip tai?

Tada mano tėvelis papasakojo istoriją:

„Aš pakliuvau į avariją, kurios metu vos likau gyvas. Gydytojai sakė, jei ne mano šuo Beti, manęs dabar nebūtų. Važiavau su savo tėčiu į žvejybą, kai priešais mus išniro automobilis, ir mano tėveliui teko greitai trauktis į šoną... Mašiną sumėtė, ir mes išlėkėme į priešingą automobilių judėjimo juostą. Nelabai ką pamenu, bet žinau, kad į mane trenkėsi kitas automobilis. Ilgai gulėjau ligoninėje, man atliko daug operacijų, bet svarbiausia - aš išgyvenau.

Tiesa, po poros dienų, kai aš atsigavau po operacijos, man pasakė, kad mano mylimo šuniuko nebėra. verkiau ir negalėjau tuo patikėti.“

Fotografavo Vilius Kuznecovas

Dabar mano tėtis šypsosi ir yra labai linksmas, net nenori prisiminti šio įvykio ir labai nenoriai pasakoja apie tai, kas įvyko.

Aš paklausiau:

- Kodėl?“

Tada jis nusišypsojo ir apkabino mane, pašnibždomis į mano ausytę tarė:

- Myliu tave... Ir džiaugiuosi, kad tu esi. Nebūtų manęs... Nebūtų ir tavęs, mano dukryte.

Aš dar ilgai klausinėjau visokių smulkmenų ir, žiūrėdama į tėtį, išsižiojusi klausiausi, ką jis pasakoja. Tas šuniukas Beti, aš jo net nežinau, jis net

ne mano, bet jis man toks brangus, jis mano tėvelio angeliukas, kuris jam išgelbėjo gyvybę - jis buvo ant tėvelio kelių, kai į jo automobilį atsitrenkė kitas automobilis.

Nemačiau ir niekada nepamatsysiu Beti, bet noriu padėkoti jai, kad išgelbėjo mano Tėvelį... Siunčiu linkėjimą šuniukui... Ir sakau savo Tėveliui: „Myliu Tave. Ačiū, kad Tu esi...“

Aštuntokų balsas *Ula Žiulytė*

Ar mokykla žudo kūrybiškumą?

Nuo pirmųjų mokymosi metų esame mokomi pagal valstybės kruopščiai parengtą programą. Turime nustatytą pamokų kiekį ir privalome jo laikytis. Kiekvienas mokinys turi tokį pat pamokų skaičių, visiems yra sudarytos vienodos sąlygos, visi esame mokomi vienodai, kaip vienodos yra ir daugelyje mokyklų priimtos uniformos. Švelniai pasakius, esame įsprausti į siaurus rėmus, kuriuose negalime nė pasisukti. Todėl natūralu, kad kai esame pratinami būti vienodais, daugelis vaikų ima prarasti vienas ar kitas savo savybes. Viena svarbiausių iš jų – kūrybiškumas.

Gilinantys į šiuolaikinę mokymo sistemą susidaro įspūdis, kad mokykla nori parengti mokslininkus ar universiteto profesorius. Mano manymu, mokyklos tikslas yra parengti vaikus gyvenimui ir padėti atrasti save. Vieni mokiniai turi polinkį į tiksluosius mokslus, kiti – į menus ar humanitarinę sritį. Tai yra du gana skirtingi dalykai, tačiau mokykla tuos skirtingus polinkius turinčius vaikus moko vienodai. Nesukuria skirtingų sąlygų, nedaro nuolaidų ar išimčių. Sakysite – lavinkitės individualiai. Įvairūs būreliai ir muzikos ar meno mokyklos jau nebepadeda. Vyresnėse klasėse trūksta laiko namų darbų atlikimui, o kur dar pasirengimas testams – juk mes visi vienodi, niekuo neišsiskiriantys...

Didieji pasaulio darbdaviai kūrybiškumą įvardija kaip vieną svarbiausių asmenybės bruožų. Visi sutinka, kad taip sparčiai besivystantis dirbtinis intelektas niekada nesugebės nukopijuoti dviejų žmogaus savybių – kūrybiškumo ir netradicinio mąstymo. Jokie robotai ar mašinos niekada nesugebės atkartoti to, ką sukūrė žmogus. Nebūtų žmogaus, nebūtų ir šiuolaikinių technologijų, todėl reiktų kuo labiau lavinti ir puoselėti kūrybiškumą bei originalumą mokinių mąstyme.

Žinoma, Lietuvoje yra mokyklų, kur lavinamas vaikų kūrybiškumas bei individualumas, tačiau jų per mažai, o juk kūrybišką ir netradicinį mąstymą turinčių žmonių poreikis vis didėja. Klaipėdoje tokių mokyklų yra tik dvi. Gilindamasi į šią temą priėjau išvadą, jog šiuolaikinė Lietuvos mokymo sistema nėra pritaikyta ugdyti vyresnių vaikų, paauglių kūrybiškumą.

Nemanau, kad mokykla visiškai nužudo kūrybiškumą, tačiau nėra pati tinkamiausia vieta jį plėtoti, deja...

Odė Klaipėdai Urtė Gedvilaitė

Klaipėdos gatvės labai tinkamos šokinėjimui,
Bėgiojimui, šūkavimui ir slidinėjimui.
Ypač akmeninis grindinys,
Kuriuo važiuojant tik ir magą prasizioti ir sakyti „AAA”.

Visad kažkas naujo, keisto, nematyto:
Festivaliai, šventės, vos ne kas antrą rytą.
Nuobodulys čia nepripažįstamas,
Kaip ir skausmas, nelaimės ir išdavystės.
Žmogus žmogui draugas, visi visiems geri, be iš - im – ties.

Mėgstu važinėti klaipeidietiškais autobusais,
Na ir kas, kad maršrutas tas pats.
Įdomu stebėti, kaip žmonės elgiasi -
Skaito ar paišo kažką.

Ir vis dar tikiu visa širdimi,
Kad apleistų namų palėpėse
Gyvena fėjos ir laumės ir raganos,
Nes kaip kitaip paaiškinti,
Kodėl Klaipėda tokia magiška?

Fotografavo Vilius Kuznecovas

Atostogos Lietuvoje – tokios laukiamos ir nepakartojamos Liepa Benetytė

Fotografavo Vilius Kuznecovas

...Kai dangus apsiniaukęs ar bloga nuotaika ir nesiseka,
prisimink saulėtas vasaros dienas Lietuvoje.

Kaip prie jūros lakstei plikomis kojomis ir šiltas smėlis čėžėjo po
kojomis, kaip bėgiojai kieme ant žalios švelnios žolytės. Prisimink, kaip
važiavai dviračiu, ir švelnus vėjelis gairino veidą. Kai saulė taip kaitino,
kad ledai tirpo ir lašėjo tau ant rankos, bet tu nubėgai nusipirkti dar.
Prisimink, kaip vasaros vakarais su draugais juokeisi.

...Jei įkyriai lyja, į rankas paimk lietuvišką knygą ir prisimink
savo protėvių išmintį.

Muziejuje – įdomu Penktokai rekomenduoja Laurynas Gumbrevičius

Man didelį įspūdį paliko pastatas, priklausantis Vilniaus pilių rezervatui, kuriame yra įsikūrę Nacionalinio
muziejaus Lietuvos Didžiosios Kunigaikštystės Valdovų rūmai. Šie rūmai 2018 m. liepos 6 d. Lietuvos valstybės
šimtmečio proga iškilmingai buvo atidaryti visiškai atstatyti. Prieš 200 metų nugriauti Vilniaus žemutinės pilies
Valdovų rūmai atkurti iš 1987–2001 m. atkastų rūmų liekanų.

Valdovų rūmuose man patiko viskas: atkasti bei palikti požemiai, senovinės koklinės krosnys, senovinių
pinigų kolekcija bei labai gražūs kilimai, baldai.

Mes gyvenam aukštyrų kojom Atvirkščia diena Žygimantas Drungilas

Vieną vasaros rytą pabudau labai sušalęs, bet gerai nusenūdęs. Atėjo mano sesė, ir aš jau norėjau sakyti
„labas rytas“, tačiau neištariau nė žodžio, nes tiesiog negalėjau. Ji man paglostė galvą ir pabučiavo į žandą – nors ji
paprastai to nedaro. Atsisostojau, žvilgtelėjau į save ir pamačiau, kad aš esu mūsų šeimos šuo Andora. Pasijaučiau
išties keistai, nes to niekada nėra nutikę.